

на на важността на болѣжката ми, зарѣчванъето на докторътъ трѣбува да се изпълни.

Дохождаше малко свѣтлина у стаята, която ми се даде; и, като се улавяхъ у желѣзата на единъ тѣсенъ прозорець, виждахъ отъ прѣдъ си долината, една чястъ отъ градътъ Брюнъ, една паланка и безъ брой градини, гробищата, малкото езеро Шяртезъ и свѣчеститѣ могили, които ни отдѣляхъ отъ прочиитѣ полета на Аустерлицъ.

Това гледанъе ме възхищаваше. Охъ! колко щѣхъ да бѣдъ честитъ да можяхъ да го имамъ наедно съсъ Марончели.

По това врѣме шияхъ тѣмничнитѣ ми дрехи. Подиръ петъ дена ми дадохъ моитѣ.

Тѣ бѣхъ едни панталони отъ дебело сукно, отъ дѣсно пѣстри, отъ лѣво тѣмни; една антерия съсъ двѣ бои също като панталонитѣ, и единъ елекъ сѣ съсъ двѣ бои, нѣ турени другояче, сиречь тѣмната боя отъ дѣсно а пѣстрата на лѣво. Чорапитѣ бѣхъ отъ дебела вълна, ризата отъ кълчищено платно, пълно съсъ бодили, — истински козякъ; за вратътъ една вратовръска отъ платно подобно на платното на ризата. Обущата бѣхъ отъ сурова кожа и нанизани съсъ върви. Шяпката бѣше бѣла.

За допълнение на това облѣкло, имахми желѣзата на краката си, сирѣчь единъ синджиръ, който минаваше отъ единтъ кракъ на другиятъ, и на който двѣтѣ халки се заключяхъ съсъ гвоздеи подкривени върху една наковалня. Работникътъ, който ми направи това, рече на вардачятъ, като мислеше